

HÁDKA

Strhující psychologický
thriller s neuvěřitelným
zvratem

VICTORIA JENKINS

HÁDKA

Copyright © Victoria Jenkins, 2019

Všechna práva vyhražena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3062-9 (pdf)

HÁDKA

VICTORIA JENKINS

VENDETA

Milý deníčku,

jestli odsud nevypadnu, umřu. Matka mě totiž pěkně dusí. Mám pocit, že kdykoli se pohnu, hned tam je, aby mě odradila od toho život žít. Pořád mě chce řídit. Nechci ji nenávidět, ale někdy tomu tak je; jako by mi to šlo přirozeně samo od sebe, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě. Někdy mám za to, že si ani neuvědomuje, co dělá, jindy si myslím, že za vším, co dělá, je skrytý záměr. Někdy cítím, že ji baví mě ponižovat. Zdá se, že pak má ze svého trapného života lepší pocit. Už brzy z domu vypadnu. Vypařím se do lepšího života, někam, kde mě nenajde. Stanu se neviditelnou, nikdo nebude vědět, kde jsem, a až odejdu, bude to její vina.

1. kapitola

Hannah

Rosie spí nahoře v patře, v bezpečí uložená do postele. Je to hodná holka, vždycky taková byla: tichá, spokojená, nezlobí. Ne jako její sestra. Olivia je vším, čím její mladší sourozenec není: vzpurná a neukázněná, nic jí není nikdy dost, vždycky o všem pochybuje. Ani za pár let, kdy Rosie bude patnáct – a bude ve věku, o kterém Hannah ví, že se mnohým rodičům zdá náročný – si nedokáže představit, že by se chovala stejně jako Olivia, že by ji nechávala v nevědomí o tom, kde je a s kým, že by ji nechala strachovat se, jestli se jí něco nestalo.

Hannah zkouší dceru prozvonit už asi po páté. Tentokrát se hned ozve hlasová schránka.

„Olivie, tady máma. Už je pozdě... začínám mít o tebe starost. Zavolej mi, prosím.“

Přestože jí už před týdnem řekla, že na tu párty jít nesmí, Olivie se z domu vykradla jako zloděj a stejně na ni šla. Zmínila se o ní, když spolu všichni večereli – letmou poznámkou, které v tu chvíli s Michaellem moc pozornosti nevěnovali. Hannah na to pak zapomněla, myslela si, že to vyšumělo. Dnes večer není Michael doma a Hannah auto řídit neumí. Navíc si uvědomuje, že byla chyba, že se Olivie nezeptala, kde

ta párty bude, ale v tu chvíli ji nenapadlo se na to ptát, když už jí přece dala jasně najevo, jak se k tomuto tématu staví. I kdyby teď auto k dispozici měla, stejně by nevěděla, kde by měla začít dceru hledat. Olivii to zkrátka nedovolila a myslela si, že to stačí.

Začíná to takhle? pomyslela si Hannah. Už slyšela ostatní rodiče naříkat; věděla, že v určitém věku, v určité fázi dospívání, se začnou všichni pubertáči stavět na zadní a utíkat z domu, někdy postupně a někdy jedním vrzem, který je pak jedním velkým škubnutím vyrve matce a otci a oddělí je od nich natrvalo.

Hannah ví, že to už začalo, ale přesto si stále nalhává, že tomu tak není, i když se jí to děje přímo před očima. Bude snad teď muset sledovat dceru, jak jí kousek po kousku vyklouzává, jak už přestává být její holčičkou?

Odejde do kuchyně napít se vody. Zoufale se snaží zbavit se bolesti hlavy, který ji štípe do spánků a hrozí, že nabobtná do migrény. Říká si pro sebe, jestli je normální cítit se na svůj věk starší, nebo jestli je to jen důsledek toho, že si člověk pořídil děti brzy. Ví, že vypadá starší, než je; vždycky tomu tak bylo. Když se seznámila s Michaellem, bylo jí sedmnáct, ale Michael si myslel, že je jí už přes dvacet. Celá léta se nad tím sama pro sebe ušklíbala, ale teď, když ji čas dohnal a začal poslední roky utíkat mnohem rychleji, by si přála, aby byl opak pravdou. Bylo by pěkné čas zastavit, pomyslela si; a nejen kvůli sobě, ale i kvůli svým dcerám. Kdyby měla možnost, zastavila by čas na několik let a vrátila ho do doby, kdy Olivia ještě taková nebyla.

Hodiny na zdi nad mikrovlnkou jí ukazují, že už je po třetí čtvrtě na jedenáct. Znovu si nalila vodu do sklenice, vzala si

ji do obývacího pokoje a vrátila se k iPadu, který si půjčila od Michaela z kanceláře vzadu na chodbě. Zнала několik děvčat z Oliviiina ročníku jménem, i když nikdy svoji dceru neviděla, že by se s některou z nich někdy obtěžovala kamarádit. Olivia je samotářka, vždycky taková byla. Hannah nemá ani tušení, kdo tu párty vlastně pořádá. Olivia se o tom možná zmínila, když tohle téma minulý týden nadnesla, ale nic z toho si Hannah už teď nepamatuje. Navzdory tomu všemu věřila, že tam hluboko uvnitř její malá holčička pořád ještě existuje, jen se zasekla mezi neposlušností a vzdorem, a naivně si myslela, že by nikdy proti jejím přáním takhle nešla.

Naťukala do vyhledávače jméno jedné z Oliviiiných spolužaček a čeká na výsledky vyhledávání. Našla ji na druhé stránce, na instagramovém profilu, který si může projít kdokoli, kdo na něj náhodou narazí. Hannah to se sociálními médii moc neumí; nikdy ji to příliš nezajímalo. Když se Olivia narodila, byl Facebook ještě v plenkách, a přestože v době, kdy se narodila Rosie, to vypadalo, že jsou na něm všichni, byla až po uši zabraná do péče o miminko a do úklidu nepořádku, který zůstával za velmi aktivním pětiletým dítětem. Poslední věc, na kterou v té době měla čas, bylo nakukovat ostatním do soukromí.

Při pohledu na profilovou fotku Casey Cartwrightové vykulí oči. Hannah sice nechápe, co Instagram je, jak funguje nebo proč existuje, ale soudě podle toho, co tady vidí, je to místo, kde se každý chlubí všemi excesy a výstřednostmi. Udivuje ji, že Casey rodiče nechají, aby se na internetu takhle předváděla. Na téhle fotce, kterou může vidět kdokoli, pózuje Casey na parketu, zadek našpulený do objektivu v šatech tak těsných, že to vypadá, že je na ni

někdo namaloval. Tváří je otočená k tomu, kdo ji fotí, ústa pootevřená v jasně provokativním, ale zároveň připitoměm výrazu. Je jí jen patnáct nebo šestnáct a všichni vědí, že na sociálních médiích není bezpečno; je lehké tady předstírat, že jste někdo jiný. Tahle holčina zde otevírá dveře všem možným problémům a nezdá se, že by existoval někdo, kdo by tady byl, aby jí to zatrhł.

Ačkoli ví, že vlastní dcera na Instagramu není, přesto jen pro jistotu její jméno vyhledá. Nepřekvapilo by ji, kdyby se jí nějakým způsobem povedlo založit si tam účet, ale je vděčná, že ji na seznamu jejích jmenovkyň nenašla. Konečně Olivia prokázala kousek selského rozumu ve věci, na které doopravdy záleží.

Mobil vedle ní zacinká. Esemeska od Michaela.

*Promiň, že jsem nezavolal, dlouhý den. Jdu si rovnou leh-
nout – brzo vstávám. Doma všechno v pohodě? Pusu*

Když je Michael pracovně mimo, málokdy zavolá. Hannah od něj neočekává, že se jí bude neustále hlásit, ne když toho mají v práci tolik a služební cesty jsou tak náročné. Před dvěma lety ho povýšili na vedoucího manažera u jednoho řetězce supermarketů, pro který pracuje už od doby, kdy se seznámili. Na této pozici už musí často jezdit na služební cesty po celém Spojeném království. Schůzky, na něž chodí, se zdají být dlouhé a únavné a ve chvílích, kdy se přesouvá z jednoho místa na druhé, mu nevyčítá, že se věnuje sám sobě. Je jí jasné, že kdyby tu šanci dostala sama, zařídí se stejně.

Podívá se na zprávu. Ví, že by mu měla říct, co se děje – že Olivia šla na tu párty – ale akorát by z toho měl těžkou hlavu. Právě teď se nachází v Southamptonu, což je hodiny cesty od jejich domu v Penarthu v jižním Walesu, příliš daleko na to,

aby s tím mohl něco pořádného udělat, takže proč mu kazit večer tím, že mu bude přidělovat zbytečné starosti. Místo toho mu odpoví tak, jako že je vše v pořádku.

U nás pohoda. Dobře se vyspi. Pa zítra. Pusu

Když esemesku odešle, znovu zkusí zavolat Olivii.

„Olivie, tohle už není legrace. Už jsi svého dosáhla, takže teď pojď domů.“

Pustí si televizi a se ztlumeným zvukem chvíli tupě zírá na obrazovku, ale nedokáže rozptýlit myšlenky, které se jí v hlavě rojí. Co když se něco stane a Olivii se nedovolá? Co když je její dceruška někde sama a zraněná a nikdo neví, že se jí něco stalo?

Přestaň, Hannah. Moc to hrotí a nechává mozek plodit ty nejhroznější představy, i když ví, že veškeré její obavy se rozplynou, až ji uvidí, jak se nenuceně blíží k domu, jako by to byl jen další obyčejný večer. Moc dobře ví, že něco špatného provedla, ale bude se tvářit, že je jí to putna, což Hannah vytočí ještě víc.

Právě když si v mysli prochází takový scénář, se přesně to stane. Za deset minut půl dvanácté se venku nad vchodovými dveřmi rozsvítí lampa a ponoří příjezdovou cestu do kaluže tlumeného bílého světla. Na kamenné cestičce se Olivie zjeví jako duch, v obličeji bledší než obvykle. Hannah si nemůže nevšimnout, jak v tomto mdlém světle vypadá dcera hubeně. Posledních několik měsíců se začala ztrácet, odmítat jídlo, až se z ní stal jen stín jejího bývalého já. Hannah se o ni bojí, ale zároveň ji podezřívá, že jde jen o další projev pubertácké rebelie.

Počká si, až uslyší, jak Olivia zatuká klouby na dveře, a pak ji vpustí dovnitř. Olivia kolem ní vkročí do domu bez jediného

slova a pak se sehne, aby si sundala boty. Má problém udržet rovnováhu, ale když má boty dole a zase stojí zpříma, odmítá se jí podívat do očí.

„Kde jsi byla?“ Hannah netuší, proč se jí na to ptá, když už odpověď přece zná. Dojde jí, že otázka z minulého týdne „Můžu jít na párty?“ ve skutečnosti znamenala „Jdu na párty“. Na místo toho, aby odpověděla, co je oběma jasné, Olivie pokrčí rameny, a i to udělá s nechutí. Líčení se jí pod očima rozpilo do tmavých kruhů, takže vypadá starší, než je – zdá se unavená životem tak, že je možné z něj v patnácti padat na ústa.

„Přišla jsem zpátky, nebo ne?“

Trochu se jí motá jazyk, a když se otočí směrem ke schodům, Hannah ji zarazí tím, že ji chytne za paži. „Pojď sem,“ pokyne Hannah k obývacímu.

Olivia si natolik hlasitě povzdechne, že matka z jejího dechu ucítí odporný závan alkoholu. To snad opravdu pila? Je jasné, že když tam nepochybně pili všichni, udělala to samé, co ostatní. Hannah cítí, jak to v ní začíná vřít.

Zavře za nimi dveře do obývacího pokoje, nechce totiž rušit Rosie. „Co se děje?“

Olivia si založí ruce a obrátí hlavu k potměšilému obrazovce televize, jako by to bylo mnohem zajímavější než se bavit s matkou. Hannah pohledem zavadí o zarámovanou fotografii na krbové římsě, na které jsou děvčata, Olivii je na ní osm a Rosie právě tři. Olivia má na sobě školní uniformu: zelený kardigan zapnutý až ke krku přes šedé šaty s laclem; Rosie vedle ní má také šedé šaty navzdory tomu, že ještě školku nevyšla, a je tím pádem moc mladá na to, aby nosila stejné šaty jako sestra. Ještě než začala mluvit, Rosie už dala najevo

přání být ve všem stejná jako Olivia, neustále za ní chodila po domě a kopírovala její gesta. Dokonce se i tahala za zrzavé kudrny, protože se snažila mít stejně rovné vlasy jako Olivia. Když jí bylo asi kolem pěti, všechno se změnilo a Rosie přestala k sestře nábožně vzhlízet. Možná že už tenkrát poznala, co se z Olivie stává.

„Klidně jsi na tu párty šla,“ řekne Hannah spíš oznamovacím než tázacím způsobem.

Olivia pokrčí rameny a odpoví jí na to mlčením.

„Nedovolili jsme ti to.“

„O nic nešlo,“ řekne a dívá se přitom do země. „Bylo to jen něco u někoho doma, nic víc.“

„Je mi jedno, co nebo kde to bylo. Skutečností zůstává, že jsme ti tam jít nedovolili, ale ty jsi tam přesto šla.“

„Proč na tom tolik záleží?“ plivne Olivia na ni ta slova vztekle. Upřeně se dívá na matku pohrdavým pohledem, v kterém se zračí nevyslovená výzva.

„Jestli se mě na to musíš ptát, tak už odpověď stejně znáš.“

Olivia obrátí oči v sloup. Hannah to nesnáší. Představuje to pro ni všechno, co nechce, aby z její dcery vyrostlo – uražený puberták bez špetky úcty. Ačkoli si je jistá, že mnoho lidí by ji uklidňovalo, že je to jen věkem, neví, jak dlouho by ji to mělo omlouvat.

„Proč to bylo pro tebe tak strašně důležité?“ zeptala se Hannah.

„Všichni ostatní tam byli.“

Teď je na řadě Hannah, aby obrátila oči v sloup nad dětinským argumentem svojí dcery. Olivia si toho všimne a hlasitě se nafoukne, přičemž se kousne do spodního rtu a očividně se snaží spolknout něco, co by jí na to chtěla říct.

„A kdyby si všichni ostatní píchali drogy,“ řekne Hannah, „tak bys to taky zkusila? Nebo kdyby všichni chtěli otěhotnět? Láká tě, když to dělají všichni ostatní?“

Výraz zoufalství, které se Olivii přelije po tváři, je až hmatatelný. Hannah je jasné, co by jí na to Olivia ráda řekla, ale ví, že navzdory svému vzdorovitému chování si to nedovolí vyslovit nahlas. Ví, co si o ní Olivia myslí – že ji prudí a vše zakazuje, ale jelikož se už Hannah pokusila všemi možnými způsoby, aby ji přivedla k rozumu, nezbývá jí nic jiného než se k ní chovat stejně natvrde jako ona k ní.

„Možná že jo,“ řekne Olivia a vykulí na ni oči. Bude do matky rýt tak dlouho, než z ní dostane nějakou reakci.

„Takže sis to tam užila?“ zeptá se Hannah. Olivia ji podezíravě sleduje a není si jistá, kam tou otázkou míří. Zatímco pohledem přejíždí Hannah z jedné strany tváře na druhou, pokouší se zformulovat odpověď, jako by se snažila rozmyslet si tu nejméně usvědčující verzi. Ve skutečnosti v té otázce není žádná zálužnost; Hannah je zvědavá, jestli párty splnila Oliviiina očekávání.

„Mohlo to být lepší.“

„A to jak?“

Olivia se odmlčí. Matka ji má přečtenou, úplně jako by to měla Olivia vytetované na čele velkými tiskacími písmeny, aby to všichni kolem ní viděli. Něco se stalo; něco provedla, něco, o čem nechce, aby Hannah věděla.

„Prostě proto, že jsem jen jiná, přece,“ řekne Olivia a Hannah má podezření, že ji dostihla pravda, kterou si nechce přiznat. „Lidi se mi posmívají. Smějou se tomu, jak se oblékám.“

„Co je špatného na tom, jak se oblékáš?“ prohlédne si Hannah Olivii od hlavy k patě, džíny a tričko, a říká si, čemu by

se na tom úplně obyčejném oblečení, co má dcera na sobě, někdo smál. Ty džíny jsou jí trochu větší, visí jí kolem beder, ale vypadá to nenuceně.

Neodhlédla od Oliviiiny tváře dost dlouho natolik, aby nezachytila, že na její otázku zareagovala očima v sloup.

„Prostě to nechápeš, co?“ odsekne jí Olivia a prohlíží si matku, jako by jí právě z ramen rašila druhá hlava a ona si nebyla jistá, na kterou z nich má zacílit svůj vztek. „Bože,“ pokračovala, „vždyť nejsi ani tak stará.“

„Což znamená?“

„Grrr,“ řekne a vyhodí ruce do vzduchu, rozhořčená z toho, že matka odmítá upadnout do jedné ze svých špatných nálad, protože o tohle Olivii jde. Zdá se, že ji konfrontace baví a aktivně vyhledává příležitosti, aby se s Hannah mohla pohádat o každou maličkost. Někdy se chová stejně i k sestře, je náladová a hašteřivá a při každé příležitosti se snaží si do Rosie rýpnout.

„Jiní rodiče to chápou. Ostatní holky mého věku chodí hezky oblečené a chodí se bavit ven.“

Hannah se vybaví profilová fotka Casey Cartwrightové, obrázek jako vystřižený z filmu pro dospělé. Tak o tohle se její dcera snaží? Kvůli tomu se o ni celou tu dobu starala, aby se pak mohla Olivia připojit ke stádu a následovat všechny ostatní v jejich tupých požitcích?

„Hezky oblečené?“ zopakuje. „Myslíš jako Casey Cartwrightová? Byla dneska taky na té párty?“

Olivia na ni tázavě přimhouří oči, výraz, který má poslední dobou nasazený nějak moc často. „Proč se o ní zmiňuješ? Co o Casey Cartwrightové víš?“

„Jen jsem viděla, jak se obléká. Tu profilovou fotku, co má na Instagramu, by její rodiče neměli jen tak přejít.“

Olivia pohledem přejede k iPadu na područce pohovky, obličej se jí stáhne, jako by právě obdržela zprávu, která změní celý její život.

„Ty ses jí dívala na Instagram?“ zvedne se jí hlas a tváře jí zahoří. „Bože můj, jsi fakt trapná.“

„Co je na tom trapného? Vždyť se o tom nedozvív.“

Hannah ví, proč se na ni Olivia zlobí. Móda ji totiž nezajímá; ani se moc nelíbí; a ani si nevzpomíná, kdy si naposledy koupila nové boty. Kdyby se ale hezky upravila, Olivia by se za ni nejspíš stejně styděla až do morku kostí. Je jedno, co udělá, stejně nemůže vyhrát.

„Kdyby byl otec doma, taky bys dneska večer šla ven?“ Na to Olivia nic neřekne.

„Řeknu mu o tom, to víš, vid?“

Olivia znovu přimhouří tmavé oči a horní ret se jí protáhne. Vzдорovitě přejíždí po matce očima. „Řekni mu, co chceš,“ odpoví slovy protkanými výzvou k souboji. „Je mi to jedno.“

Hannah zvedne obočí a natáhne k ní ruku. „Dej mi telefon.“

Olivia stáhne obličej, jako by kousla do něčeho kyselého. „To nemůžeš.“

Hannah zvedne obočí ještě výš; tenhle pohled zafunguje. Olivia sáhne do kapsy, odkud vytáhne mobil a praští s ním matce do otevřené dlaně.

„Nesnáším tě,“ zasyčí. „Zkazila jsi mi život.“ Odpochoduje ke dveřím, a než se otočí zády, s trhnutím je otevře. Ústa se jí hýbou, jak se snaží zformulovat ten milión a jednu věc, které jí leží na jazyku a čekají, až jimi po matce šlehne. Místo toho ale hlasem, který je znepokojivě klidný, pouze řekne: „Už s tebou nikdy nepromluví.“

Práskne za sebou dveřmi a pak vyrazí po schodech nahoru. Hannah slyší, jak nahoře v patře dupe a jak za sebou zabouchne dveře od pokoje. Na Rosie, která spí v pokoji vedle ní, žádné ohledy nebere. Nebere ohledy na nikoho jiného než na sebe. Hannah by ráda takové chování odmávala jako pubertální, ale obává se, že je za tím mnohem víc a ona zatím vidí jen začátek.

2. kapitola

Olivia

Třeští jí hlava. Včera večer na tom večírku vypila skoro tři skleničky vína, i když jí to fakt nechutná. Nebylo to poprvé, kdy víno ochutnala – před několika měsíci rodičům ukradla láhev, když se v noci vykradla dolů, protože ji prudila směsice zvědavosti a nudy – ale stačilo si ho jen několikrát loknout a odradilo ji to, aby se příště obtěžovala. Včera v noci to ale bylo jiné. Včera měla poprvé v životě pocit, že když dostane příležitost, někam dokáže zapadnout. Smáli se jí, ale Olivia je na to už natolik zvyklá, že s pro ni nepřírozeným odhodláním si jich byla schopná prakticky nevšímat, těch úšklebků a řečí za zdviženými dlaněmi. Je jí jasné, že se bude muset změnit, aby vždycky zapadla, ale představa změny jí připadala jako dobrá věc.

Skelný pohled upřela na linkrustový strop, z jehož kroucího se vzoru jí hlava rozbolela ještě víc. Často trávila čas u sebe v pokoji díváním se do stropu a hledáním tvarů a postav v zákrutech a otočkách, které se nad ní rozehrávaly: draka s dlouhým ocasem, obtočeným kolem sebe; ptáčka snášejícího se z větve stromu; tvář s rozmazanými rysy, která nad ní bdí, zatímco se ona snaží uprostřed vlastních myšlenek usnout.

Odhrne si peřinu dolů k pasu a stáhne si vrchní díl pyžama, aby mohl vzduch proudit a ochladit jí ulepenou pokožku. Moc ráda by si otevřela okno a pocítila na tváři závan čerstvého vzduchu. Prozatím ale zůstává tam, kde je, a dokola si přehrává, co se včera na večírku stalo a jak se potom, když dorazila domů, s mámou pohádala.

Připadá jí, že pod peřinou leží už celou věčnost, hlava jí třes-tí ještě víc kvůli tomu, jak jí tělem tepe vztek jako druhý puls. Je ho tak plná, že má pocit, že každou chvíli vybuchne, a říká si, jak by se asi matka tvářila, kdyby přišla nahoru a zjistila, že z ní po dusivém tyranství, kterému ji rodiče podrobují, nezbylo nic jiného než rozprsknuté cáry. To by jí patřilo.

Zírá na tapetu a na vytlačený vzor, který je možné pod ná-těrem vidět. Před pár lety matku prosila, aby si mohla pokoj předělat. Zdi stále ještě zdobily dětské víly a muchomůrky, které tam zůstaly od doby, kdy byla malá. Bez ohledu na to, jak moc ji matka chtěla udržet malou, Olivia dospívala. V mís-tech, kde byl nátěr řidký a klidně by snesl další vrstvu, bylo možné ještě vidět staré obrázky jako pozůstatky minulosti, ke kterým se matka upínala stejně jako k dětství, jež už bylo pryč.

Olivia nechce, aby se jí její dětství připomínalo. Když se dívá na to staré pod novým vymalováním, je to pro ni, jako by se dívala na duchy minulosti, na věci, kterým nechce být podrobována. Už není malou holčičkou. Za několik měsíců bude dost stará, aby mohla dělat tolik věcí, o nichž ví, že se ji matka od nich snaží zoufale držet dál, ale neexistuje nic, čím by ji mohla zastavit, ne teď, kdy se už Olivia rozhodla, že se věci musí změnit.

Ozve se zaklepání na dveře. Ironie takového gesta způsobí, že Olivia zatne drobné ruce v pěst. V kterýkoli jiný normální

den by její soukromí nikoho nezajímalo, ale uvědomuje si, že tohle není normální den. Matka chce, aby jí Olivia na zaklepání odpověděla; tohle náhlé zaklepání na dveře, oznamující přítomnost na druhé straně, není ničím jiným než pastí, aby Olivia promluvila. Nic takového neudělá. Řekla, že něco udělá, a je odhodlaná si za tím stát. Na zvuk nereaguje, ale obrátí se na bok čelem ke zdi.

„Jdu dovnitř,“ povídá máma, když se jí ani na třetí zaklepání nedostane odpovědi.

Jak Olivia uslyší, že matka vchází do pokoje, zavře oči a ví, že bude následovat přednáška, proti níž se obrní. Už to spolu takhle probíraly tolikrát, že se jí začínají slévat do jedné. V podstatě je to o tom samém: nepodnikej nic, co by tě jen trochu mohlo nadchnout; neporušuj žádná pravidla a neodvažuj se dělat nic, co by se obecně dalo považovat za zábavu. Není to poprvé, co si Olivia říká, jestli se nedá unudit k smrti. Pokud se to ještě nikdy nikomu nepovedlo, věří, že to bude ona, kdo jako první padne za oběť unylosti.

„Nechceš přece strávit v posteli celý den, víd?“

Matka stojí za ní, snaží se ji popíchnout svou otázkou i odpovědí a Olivia ví, že tu z ní nedostane. Cítí, jak se nad ní zlověstně tyčí jako nějaký posel zkázy. Ve škole na hodině angličtiny se o nich jednou učili, o těchto lidech nebo věcech, které se zjeví jako zlá znamení, a v tu chvíli ji napadlo, jak dobře se v mnoha ohledech takový popis na její matku hodí.

„Myslím, že bys měla vstát a jít se dolů alespoň nasnídat. Od včerejška jsi nic nejedla.“

Když na rameni ucítí matčinu ruku, Olivie by ji přes ni nejradši plácla. Nedopřeje jí ale tu radost, že ji uvidí zareagovat. Přesně o to matce jde, jen do ní rýpat a zkoušet ji, aby zjistila,

jak moc je potřeba na Olivii přitlačit, než to vzdá. Matce by udělalo neskonalejší radost, kdyby se na ni utrhla, protože pak by mohla dosvědčit, že to, co říkala, se potvrdilo: s dcerou nejsou nic než potíže, je nezvladatelná. Z ní samotné by se stala oběť, chudák ženská, kterou napadla její vzpurná dcera, čímž by se Olivia odsoudila do role ďábelského potomka jako z řadového hororu.

„Chci pro tebe jen to nejlepší.“

Matčiny prsty jí stisknou rameno a krouží jimi po kůži. Olivia se zašklebí. Zadržuje dech, chce se ovládnout a neříct, co se jí zaseklo na špičce jazyka; nechce skončit něco, co ještě pořádně ani nezačalo. Když už něco slíbila – matce i sobě – musí to dotáhnout do konce.

„Vím, že to tak nevnímáš,“ pokračuje máma, která to pořád nevzdává, „ale jsi ještě mladá. Myslíš si, že to nechápu, ale je to tak. A až budeš starší, až budeš mít sama děti, možná konečně pochopíš i ty mě.“

Když ji matčina ruka nechá na pokoji, Olivia se přes zatnuté zuby nadechne. Nechce nic jiného, než aby ji nechala být; to chce po ní toho tolik? Děti nikdy mít nebude; ani si není jistá, proč by je vůbec někdo chtěl mít. Proč by se měla chtít stát rodičem, když jedině, co rodiče zvládnou, je všechno zkazit?

„Až se ti bude chtít, dole je uvařeno.“

Čeká, až matka odejde. Uleví se jí, když za ní zaklapnou dveře. Pak se obrátí zpátky na záda a znovu se zadívá na tvary na stropě. Přemýšlí, co se ten večer stalo, a pocítí, jak se jí krev hrne do tváří. Myslí na toho kluka, na to, co dělali – co udělala – a představuje si, že o tom matce vypráví, sleduje, jak se matka tváří, když se dozvídá, co se doopravdy na tom

večírku stalo. Vidět ten výraz na její tváři by stálo za problémy, do kterých by se tím dostala.

Olivia odsud musí vypadnout. Potřebuje plán. Když se pořádně zamyslí, hlava ji rozbolí ještě víc, takže je jí jasné, že to teď nezvládne; teď se potřebuje ještě vyspat. Potřebuje zaspát tu bolest, která jí tepe v hlavě, stejně jako tu otupělost, jež se jí usadila v nohách, aby pak byla schopná zase vstát a postavit se světu čelem. Ztracená v myšlenkách o jiném životě, někde daleko od tohoto místa, kterému říkají domov, najednou zjišťuje, že jí těžknou oční víčka, a nakonec se ztratí v představách, že je někde jinde. Nebo někdo jiný.

Když usne, ta představa s ní nezůstane. Nikdy nezůstávají. Po pár hodinách se vzbudí, když jí někdo zase klepe na dveře. Mysl má dál zastřenou alkoholovou mlhou, ruce i nohy těžké, kotníky stále přikované k posteli. Pár dalších zatūkání. Když už nic jiného, matka to nevzdává, pomyslí si.

„Olivie.“

Za dveřmi je otec, vrátil se ze služební cesty. Byl pryč tři noci, i když tentokrát má pocit, jako by to bylo déle.

Zaklepe na dveře znovu v pomalém, rázovitém rytmu.

„Jdu dovnitř, jo?“

Neodpoví mu; na nic se jí ve skutečnosti neptá.

„Děje se něco?“

Jestliže ví, že šla včera na večírek, nic na sobě nedává znát, ještě ne. Podle toho, jak je v klidu, má Olivia tušení, že mu matka neřekla, že se večer vyplížila z domu, i když si není jistá, proč by mu to neřekla. Matka přece velmi ráda otci na Olivii žaluje, moc ráda mu vypráví, jak je Olivia hrozná. Ale v tomto případě nejspíš nechce otci přiznat, co se stalo. Možná by mu tím přiznala vlastní neschopnost, k čemuž nemá sebemenší důvod.

Když se otec posadí na jednu stranu postele, postel se nakloní. Otočená ke zdi a zády k otci se Olivia skrčí.

„No tak, živote, co se to tady děje?“

Nesnáší, když jí takhle říká. Rodiče si o ní myslí, že je hloupá, ale myslí jí to natolik dobře, že jí neuniká ironie předzvěsky, kterou si pro ni vybrali. Živote. Žít je přesně to, co nedělá, ne když se k ní chovají jako k malému děcku a snaží se řídit její život.

„Mámu štve, že s ní nemluvíš.“

Olivia o tom dost pochybuje. Matku nic neštve; na to je až moc studená. Přemýšlí, co otci asi napovídala, s jakým vysvětlením přišla, že s ní Olivia nemluví.

„Venku je krásně,“ řekne, i když si je Olivia jistá, že je to taky lež. Když šla večer domů, obloha byla potemnělá těžkými mraky a hrozilo, že z nich začne každou chvíli pršet. Cítila ten déšť ve vzduchu, sice vlhkém, ale podivně očištném.

„Měla bys vyrazit na zahradu.“

Nad ironií jeho návrhu obrátí oči v sloup. Zahrada není dostatečně daleko; kdyby chtěla vyrazit ven, tak by to bylo někam hodně daleko odsud.

„Přivezl jsem zákusek,“ pokračuje otec. „Koupil jsem ho v tom pekařství ve městě, jak tam dělají ten chlebiček s citrónovou polevou. Ten ti přece strašně chutná. No tak, živote, co ty na to? Kus dortu a čaj k tomu?“

Dřív ten chlebiček měla ráda, to jí bylo asi dvanáct, v době, kdy měla tak široké boky, že si na nich mohla žonglovat s talíři. Celý rok si žádný zákusek nedala, ale otec si toho očividně nevšiml. Zdá se, že si všímá, jen když se jí pokouší v něčem zabránit. Stačí se na kus dortu jen podívat a už přibere tři kila. Za to, že byla jako malá tlustá, mohou rodiče. Příliš oplácáná,

než aby se s ní bavily hezké holky, a moc pomalá na to, aby si ji při tělocviku vybraly do družstva; vždycky ji lákali na pamlsky a sladké, vždycky ji upláceli jídlem, aby se chovala tak, jak chtěli oni. Chtěli, aby byla tlustá a ošklivá úplně stejně, jako jí nikdy nechtěli dopřát něco, co by ji bavilo.

„Máma tě má moc ráda,“ pokračoval, „a já také. Snažili jsme se pro tebe udělat jen to nejlepší.“

Olivia obrátí oči v sloup. Čeká, že bude následovat přednáška o tom, co všechno pro ni přece udělali, nebo ta o jiných dětech, které by za ten život, který má ona, daly pravou ruku, ale ty poznámky, na než čeká, nepřicházejí. Místo toho jde otec ke dveřím, kde se k ní otočí. „Zakřič, kdybys něco potřebovala. Nakonec s námi budeš muset mluvit, živote.“

V tom se ale mylí. Moc se mylí. Už nikdy s nimi nemusí promluvit.

3. kapitola

Hannah

Odpoledne uteče rychle, domácí práce ji zaměstnaly natolik, že už nad Oliviiiným zamlklým tichem příliš nemudruje. Olivia zůstala u sebe v pokoji celý den, odmítala s kýmkoli promluvit a vzít si cokoli k jídlu. Dnes je suché počasí, trochu mrazivo, ale slunce se nedá a občas náhle vykoukne, takže se Rosie vydala na konec zahrady, kapuci svetru přetaženou přes hlavu, ze které jí vyčuhují zrzavé kudrliny. Ztratila se na stránkách knihy, kterou si čte.

Michael vejde do kuchyně a zapne rychlovarnou konvici.

„Ještě pořád se mnou nemluví,“ řekne mu Hannah.

Na to Michael pokrčí rameny. Hannah zatne zuby. „Nepřijde ti to divné?“

„Ani ne, lásko. Je to puberták.“

„Nemůžeme všechno svádět jen na pubertu.“

Udělá k ní krok, obtočí jí ruku kolem pasu a dlaní jí přejíždí po kříži. „Netrap se tím,“ řekne tím samým hlasem, který ji obvykle uklidní a povzbudí. „Brzy toho nechá.“

Políbí ji na čelo a vrátí se zpátky k přípravě čaje. Hannah si není jistá, zda má tentokrát pravdu. Něco je jinak, zdá se